

PER UN GOVERN d'àmplia concentració REPUBLICANA I ANTIFRANQUISTA

EN el moment de tancar la nostra edició — dimecres al matí — la crisi del Govern de la República no està encara resolvida. Les darreres informacions rebudes indiquen que el President senyor Martínez Barrio ha encarregat al republicà senyor Alvaro de Albornoz de solucionar el problema polític plantejat que dura des de fa una setmana.

Una ràpida solució de la crisi és possible si és té en compte que la majoria dels partits polítics i organitzacions democràtiques i antifrancquistes dels pobles hispànics, de llur ferma convicció i esperit republicà i democràtic, així com de les necessitats i objectius fonamentals de la lluita contra el franco-falangisme, van pronunciar-se, en el curs d'una reunió celebrada el dia 8 per a la formació d'un Govern d'àmplia concentració republicana i antifrancquista que portés a terme, com a tasques essencials, en el pla exterior: la defensa de la causa dels pobles d'Espanya davant els organismes de les Nacions Unides, és a dir, que treballés per tal d'aconseguir, amb major volum, intensitat i eficàcia, l'ajut de la democràcia mundial. Ajut que necessitem i volem i que ens permetrà, junt amb la lluita patriòtica i republicana cada dia creixent, de poder liquidar el règim franquista i donar als nostres pobles dies de llibertat i de democràcia.

En el pla interior, el Govern d'àmplia concentració republicana i antifrancquista, preconcibut per la majoria dels partits polítics i organitzacions republicanes, hauria de reorganitzar, tota la direcció

governamental, les forces de la resistència interior. Això, indubtablement, contribuiria a donar-los més cohesió i efectivitat. L'acció combatent — amb el suport d'una ferma unitat —, esdevindria més decisiva i poderosa gràcies a l'ajut que en tots els aspectes els podria prestar i els prestaria el Govern de la República.

Estem segurs que tots els patriotes, tots els antifrancquistes, tots els republicans i democràtics, fidels als nostres pobles i a la República, coincidiran a afirmar que l'actitud de la majoria dels Partits polítics i Organitzacions republicanes correspon a les exigències actuals de la lluita contra el franco-falangisme. Per altra part, no hi ha dubte que amb la constitució d'un Govern de les característiques més amunt esmentades es donaria un cop seriós i es farien fracassar immediatament totes les maniobres reaccionàries.

En canvi, tots els inconvenients, tots els obstacles que es posin per tal d'impedir una solució d'acord amb aquesta posició no poden fer més que beneficiar totes les maniobres antifrancquistes, antipolítiques, divisionistes, d'ajut a Franco i a la reacció internacional, de les quals Prieto és el portaveu més visible.

ser solucionada formant-se el Govern d'àmplia concentració republicana i antifrancquista, que els nostres pobles necessiten.

La constitució d'un Govern homogeni, preconcibut per algunes de les personalitats consultades no faria més que facilitar les maniobres priesetistes encaminades a constituir organitzacions «simbòliques», inoperants, incapaces de recollir l'ajut democràtic a l'exterior i d'impulsar la lluita republicana i antifrancquista a l'interior del país.

Nosaltres, patriotes catalans, hem d'estar interessats, fermament interessats, a fer fracassar aquestes maniobres reaccionàries, essencialment anticatalanes, que van contra les llibertats nacionals i democràtiques de Catalunya i dels altres pobles d'Espanya.

DARRERA HORA

El senyor Pi i Sunyer declina també l'encàrrec
El senyor Aguirre, igual a la Presidència de la República van facilitar dimarts, a dos quarts de cinc de la tarda, la nota següent:

«En conversa telefònica celebrada avui pel senyor Martínez Barrio amb l'ex-ministre senyor Carlos Pi i Sunyer, resident a Londres, aquest ha declarat la formació del Govern d'àmplia concentració republicana que se li havia encarregat. El senyor Pi i Sunyer expressa al President interí de la República que, no obstant estava a la seva disposició en el cas que s'entregués la tramitació de la crisi s'estimés necessària la seva col·laboració personal en una solució aliena a la d'un Govern de partits.»

Immediatament després de la celebració de l'esmentada conferència, el senyor Martínez Barrio rebé la visita del President d'Euzkadi, senyor José Antonio de Aguirre, al qual pregà que acceptés de constituir el nou Govern. El senyor Aguirre, després d'agrair l'encàrrec, respongué que li era impossible d'acceptar-lo, perquè tots els partits polítics del seu país l'havien demanat, davant l'eventualitat de qualsevol oferiment, que no abandonés el lloc que ocupa actualment.

Les negatives dels senyors Pi i Sunyer i Aguirre compliquen i prolonguen la crisi plantejada, la solució de la qual segueix orientant-se sobre la base d'un Govern d'àmplia concentració que s'organitzaria davant l'O.N.U. els drets de la República.

El senyor Albornoz, encarregat de formar un Govern de concentració republicana i antifrancquista

Després dels senyors Pi i Sunyer i Aguirre, el senyor Martínez Barrio va enviar el següent telegrama al senyor Alvaro de Albornoz, resident a Mèxic:

«Tant per la il·lustre significació personal com per afiliació a un partit d'esquerra, us prego que accepteu de formar un Govern d'àmplia concentració republicana i antifrancquista que portés a terme, com a tasques essencials, en el pla exterior: la defensa de la causa dels pobles d'Espanya davant els organismes de les Nacions Unides, és a dir, que treballés per tal d'aconseguir, amb major volum, intensitat i eficàcia, l'ajut de la democràcia mundial. Ajut que necessitem i volem i que ens permetrà, junt amb la lluita patriòtica i republicana cada dia creixent, de poder liquidar el règim franquista i donar als nostres pobles dies de llibertat i de democràcia.»

La carta de dimissió del camarada VICENTE URIBE

Text de la carta adreçada pel camarada Vicente Uribe al President Llopis presentant-li la dimissió del seu càrrec de ministre del Govern de la República:

«París, 5 d'agost del 1947.
Excm. Sr. Rodolfo Llopis, President del Consell de ministres.
París.
Excel·lentíssim senyor:
Fa vuit dies s'acabà l'assemblea del Partit Socialista, de la Comissió Executiva del qual son secretari, assemblea en la qual es van prendre acords que van contra la base programàtica del Govern que presidiu i en el qual jo participo com a representant del Partit Comunista d'Espanya.
En formar-se l'actual Govern republicà, el nostre compromís mutu fou, segons s'expressa en la declaració ministerial: «Treballar intensament, lluitar amb eficàcia, per a enderrocar el règim franquista que oprimeix avui el nostre país, tornar els llibertats al poble espanyol, aconseguir el restabliment de la República.»
Aquesta era la missió del Govern, segons fou establert en la declaració ministerial i en notes successives emanades de les nostres deliberacions.
El Govern, constituït sobre aquesta base, refermà el seu deure i el seu dret a ésser l'òrgan de les activitats dels republicans espanyols per a assolir els objectius exposats, tant en l'àrea internacional com en el pla intern d'Espanya. Tots hi vam estar d'acord per la senzilla raó que el Govern no podia ésser i fer altra cosa, a menys que abdiqués de la seva missió de representar i defensar de la República.
Les decisions del vostre Partit són una ruptura total dels acords i compromisos establerts. Davant d'aquestes decisions que tendeixen a destruir les Institucions de la República, cap republicà no pot romandre indiferent, i encara menys els que, amb vos, compartim, sota la vostra presidència, les responsabilitats del Govern. Vam constituir el Govern per a defensar la República i conjugar l'esforç de tots els republicans, amb el compromís de mantenir les institucions republicanes nascudes de la voluntat popular i en defensa de les quals han mort i moren tants espanyols.
Però el vostre Partit ha trencat aquest compromís en pronunciar-se per la desaparició de les institucions de la República, la qual cosa comporta lògicament la vostra desautorització com a repre-

sentant del Partit Socialista al Govern de la República i president d'aquest mateix Govern.
S'ha creat una greu situació política, la responsabilitat de la qual incumbe únicament i exclusiva a la majoria dels delegats a l'Assemblea del Partit Socialista Obrer Espanyol a l'exili, celebrada a Tolosa del 25 al 28 de juliol del 1947.
Fins a aquesta data, no sembla que hàgim tret les conclusions polítiques referents d'aquestes decisions. Em refero en aquesta opinió després de la conversa mantinguda amb vos a la Presidència del Consell. Contràriament, s'està donant temps al temps en aquesta qüestió, no sé amb quins propòsits, però que les reticències a resoldre ràpidament la crisi política plantejada per aquests acords autoritzen a pensar en l'existència d'una voluntat disposada a afavorir o facilitar, o no dificultar, certs plans contra la República.
El Partit Comunista, el qual representa en el Govern, no està disposat a fer el joc, ni per acció ni per inhibició, a les maniobres dels enemics de la República. El Govern Llopis és mort pels acords de l'Assemblea de Tolosa. Però com que hi ha resistències a certificar l'evidència dels fets, i com que no estem disposats a fer-nos còmplices de les responsabilitats que es deriven d'aquests fets, des d'aquesta data us presento la dimissió del meu càrrec de ministre d'Economia Nacional del Govern de la República que vos presidiu.
El Partit Comunista, fidel a la seva trajectòria, és i continuarà essent fervent partidari de la unitat de totes les forces republicanes, de la classe obrera en primer terme. Defensem i defensarem l'unitat d'acció, l'entesa més estreta entre els comunistes i els socialistes per tal com, això, al nostre judici, és d'absoluta necessitat per a derrotar el feixisme i restaurar la República i restablir la República. Els acords del vostre Partit a Tolosa amencen d'encendre la guerra civil entre els republicans. Per al Partit Comunista l'enemic és Franco i el seu règim franquista, i cap acord de ningú no ens desviaria del nostre camí de lluita intransigent contra els botxins d'Espanya i per la República. Us saluda atentament,
VICENTE URIBE.»

La Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya
SETMANARI-N. 114. Preu 5 fr. - 13 d'agost del 1947-Redacció i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19, Paris XIX

LA CRISI DEL GOVERN DE LA REPUBLICA

La majoria dels partits polítics i organitzacions republicanes s'han pronunciat per un Govern d'àmplia concentració REPUBLICANA I ANTIFRANQUISTA

A l'hora de tancar la nostra darrera edició no s'havia produït encara la crisi del Govern Llopis. Els antecedents d'aquesta crisi remunten als acords presos per l'Assemblea del P.S.O.E. celebrada a Tolosa del 25 al 30 de mes passat, tendents, en aprovar-se la pro-

Els acords de l'Assemblea socialista de Tolosa

En síntesi, la proposició de Prieto votada per l'Assemblea socialista de Tolosa és la següent al llarg dels seus set punts, aprovats en votacions que van de 40 a 42 vots a favor, contra 9 o 10 en contra, segons l'article:
«Pel primer article es ratifica la resolució del Congrés del mes de maig del 1946 segons la qual el Partit: «...obsera a cap fórmula que es PRESENTI, per camins diferents dels constitucionals indicats pel Govern, pugui menjar a l'alberament d'Espanya i al restabliment de la República sense vessament de sang...»
I com que Prieto entén que aquesta fórmula ha sorgit amb la resolució de l'O. N. U. el 12 de setembre darrer, l'Assemblea socialista de Tolosa ha decidit: «...transformar la seva actió passiva, expressada en el seu anterior acord, en una actió intencional activa.»
L'article segon parla d'una crida pública a totes les organitzacions republicanes perquè el mes de setembre: «...puguin oferir un instrument governamental provisional, es demostri a les Nacions Unides, que prenguin mesures molt energètiques i eficaces per a enderrocar el règim franquista...»
El quart parla de la fidelitat del Partit a la República i que aquesta serà la seva conducta el dia de «...les eleccions per a establir el règim futur d'Espanya.»
El cinquè precisa la manera d'aconseguir els objectius fixats, parla d'anar conjuntament amb les forces polítiques i sindicals que decidiran seguir-lo o no, col·laborant amb aquells que les rebutgin i afirma que

«...la seva actió passiva, expressada en el seu anterior acord, en una actió intencional activa.»

Comencen les consultes

Tal com havia manifestat el senyor Martínez Barrio, el període de consultes començà dijous, dia 7, al matí.
Només el senyor Llopis va llegir una nota en la qual deia que després d'haver escoltat l'opinió dels ministres sobre el moviment polític, havia visitat el President de la República per presentar-li la dimissió de tot el Govern i que aquesta havia estat acceptada.

Fernández Clérigo aconsella un Govern de concentració de totes les forces polítiques i sindicals

El primer que fou rebut pel President de la República fou el senyor Luis Fernández Clérigo, president interí de les Corts.
A la sortida d'aquesta entrevista, va lliurar una nota a la premsa, segons la qual havia aconsellat la formació d'un «Govern d'àmplia concentració que comprngui TOTES LES FORCES polítiques i sindicals que, dintre i fora de les fronteres d'Espanya, estiguin fermament disposades a mantenir SENSE EQUIVOCES les institucions de la República.»
Més avall, el senyor Fernández Clérigo, després d'afirmar que tenia la missió de vetllar per les institucions republicanes i no la de jugar-hi capriciosament, proposa que integrin el Govern les personalitats més rellevants de les forces anunciades més amunt.
Acabava proposant la convocatòria immediata de les Corts per tal de recollir el nou Govern.

Llopis propugna un ministeri homogeni

Després del president interí de les Corts, el senyor Martínez Barrio va rebre el senyor Rodolfo Llopis.
En la seva nota facilitada als periodistes, l'ex-president del Consell, després d'expressar l'opinió que les circumstàncies polítiques que han impossibilitat la continuació del seu Govern condicionen el caràcter i les activitats del nou que es formi, declarava que havia aconsellat la formació

«...la seva actió passiva, expressada en el seu anterior acord, en una actió intencional activa.»

Els que es pronuncien per un Govern d'àmplia concentració republicana i antifrancquista

Ultra les nota lliurada pel camarada Antonio Mije i el declarat pel nostre secretari general, company Joan Comorera, de tot el qual domem compte en un altre lloc d'aquesta mateixa edició, els consultats es van pronunciar com segueix:
PERE FERRER, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Després de dir que la seva minoria proclama una vegada més la seva lleialtat republicana, «...desitja que s'arribi a una ràpida solució que unifi tot els esforços per a una acció efectiva contra el règim franquista...»
Assigura que el seu Partit donarà les màximes facilitats per arribar a aquesta finalitat.
ANGEL GALARZA, vicepresident del grup parlamentari del P.S.O.E. Prèvia la declaració que no estan disposats a tolerar que entrin al Govern els enemics del manteni-

ment de les institucions republicanes i dels drets de la República, proposa un Govern «...presidit per una persona que no hagi sentit en cap moment dubtes respecte a la persistència de les institucions republicanes i que hagi donat prova amb la seva conducta política d'haver mantingut viva la seva fe en la voluntat del poble espanyol de conservar la legalitat republicana...»
I afegí que: «Al Govern hi han d'estar representats tots els partits polítics i forces sindicals...»
ELFIDIO ALONSO, de la minoria de l'Agrupació de Izquierda Republicana. Després d'aconsejar la constitució d'un Govern de concentració de tots els elements inequívocament republicans que acceptin la legalitat i permanència de les Institucions i estiguin decidits a defensar-les, declarà: «...Evitar tota confusió, volem precisar que no ens limitem a demanar una concentració de grups o partits republicans en llur acció més estricta, sinó que ha de comprendre tots els sectors que van defensar la República a Espanya...»
Naturalment, sense aquelles forces que s'han exclòs voluntàriament de la República. I afegí: «Aquest Govern ha d'ésser una entitat enriquitament actuant que posi a contribuir tots els mitjans internacionals i d'acció interior tendents a enderrocar Franco i a restablir la República...»
RODRIGUEZ VEGA, de la U.G.T. El secretari general d'aquesta Central sindical, després de dir que la U. G. T. considera molt greu la situació, considerà que «...ha de formar-se un Govern de la més àmplia concentració possible del qual no sigui exclosa cap força disposada a defensar, en forma inequívoca, la República i per a la formació del qual seria útil el concurs de les més destacades personalitats republicanes...»
JAUREGUI, pels bascos. Per telegrama des de Biarritz ratificà la posició del seu Partit en les crisis anteriors de Mèxic i París o sigui un Govern amb els representants de les principals forces democràtiques espanyoles.

Els (homogenis) i els altres

TORRES CAMPANYA, per Unión Republicana. Ratificant-se en allò (Passa pàg. 2)

NOTA DE LA MINORIA P. C. d'E. - P. S. U. de C.

En el moment d'ésser consultada, la minoria parlamentària comunista-socialista unificada de Catalunya-socialista unificada la seva opinió en els termes expressats en la nota que reprodueix:

«Excel·lentíssim senyor:
Tenint en compte la debilitat del franquisme, que no pot consolidar-se a desgrat dels esforços que realitza per a prolongar la seva dominació sagnant davant del torturat poble espanyol; davant dels repetits atacs i manobres que són objecte les Institucions republicanes per a destruir-les i facilitar certs plans reaccionaris i antidemocràtics, la minoria parlamentària comunista-socialista unificada de Catalunya considera urgent la formació d'un Govern d'àmplia concentració republicana i antifrancquista en el qual la classe obrera espanyola tingui la representació que li correspon per ésser la força més conseqüent i ferma en la lluita contra el franquisme i en defensa de la democràcia i la República. Només un Govern així constituït serà una garantia i un estímul per als espanyols que lluiten i vessen llur sang per la independència i la sobirania d'Espanya.
El Govern que es formi ha de realitzar els majors esforços per tal d'unir tots els antifrancquistes i de donar un gran impuls amb tots els mitjans amb què es compta a la lluita del poble espanyol. Ha d'ésser l'òrgan de direcció efectiva de la política i d'acció concertada dels espanyols per al restabliment de la República, i per això haurà de crear ràpidament el Consell Central de la Resistència a l'interior del país. Això és molt necessari per tal com s'ha demostrat, de manera inequívoca, en nombroses ocasions, que els sentiments de la immensa majoria dels espanyols són profundament republicans. La darrera prova d'enorme valor polític ha estat la gran vaga del Primer de Maig postada a cap per la classe obrera de Biscaia.
A més, l'augment de les accions i combats guerrillers en diversos punts del territori nacional i la resistència cada dia més aferrada del poble — que es comprova a través de les noves lletres terroristes públiques i ordres secretes contra els patriotes espanyols — exigeix que el nou Govern sigui l'expressió de l'autèntica voluntat republicana i antifrancquista dels espanyols.
Un Govern així podrà presentar-se davant de la propera Assemblea de les Nacions Unides prevista per al dia 16 de setembre, comptant, a més de les confiança constitucionals, amb el suport del poble espanyol per a reclamar amb autoritat i dret la justícia que ha de fer-se a Espanya mitjançant l'aplicació de les més severes sancions al règim feixista de Franco.»

El company Joan COMORERA s'adreça al President IRLA

En el moment de plantejar-se la crisi del Govern de la República, el company Joan Comorera, secretari general del P. S. U. de C., va adreçar al President Irla el telegrama següent:

«Situació gravíssima del Govern de la República. Dimissió del ministre comunista. Perill de les institucions motivat per la maniobra capituladora de Prieto aconsella la reunió urgent del Govern de Catalunya. Cordials salutacions.
Joan COMORERA.»

El P. S. U. de Catalunya i la crisi del Govern de la República

Declaracions de JOAN COMORERA

Cridat, en la seva qualitat de secretari general del nostre Partit, a evacuar consulta amb el President de la República, el company Joan Comorera va aconsellar la tarda del passat dia 7:
«Cal formar un Govern de la més àmplia concentració republicana i antifrancquista, resoltament decidit a defensar les Institucions i a organitzar i dirigir la lluita del poble espanyol per a acabar amb Franco i restablir la democràcia i la República.
Tota solució que tendeixi a formar un Govern homogeni en aquesta situació significaria, de fet, un reforçament de la posició liquidadora de la República que sustenta Prieto.
Per la seva debilitat, per la manca d'assistències a l'interior i a l'exterior, acabaria per ésser el Govern simbòlic que demanen els que volen liquidar les Institucions i la República.»

Ve de la pag. 1 exposat el mes de febrer, va dir que la tasca del nou Govern seria millor servir per un...

LEANDRE RAURICH, del Partit Federal. Després de dir que cal un Govern de la màxima flexibilitat, aconsella, en forma alternativa, la formació d'un Govern homogeni.

TRIFON GOMEZ, de la U. G. T. Va dir:

"Amb la desaparició del Govern de Basilio Llopiu, ha desaparegut també, per a la U.G.T. d'Espanya, l'esperança d'aconseguir una solució al problema polític espanyol si haurem d'actuar un altre Govern que escaï i respecti les normes constitucionals."

JULI JUST, per l'Esquerra Republicana. Propugna un Govern de col·lecció de totes les forces específicament republicanes, integrat per les personalitats més destacades dels grups que el formin i que es presenti el més aviat possible a les Corts.

JUAN JOSE LUQUE, de la C.N.T. Governamental va declarar que ells col·laboraran a tota solució que respecti el pacte d'Aliança Nacional de Forces Democràtiques.

AMADOR FERNANDEZ, socialista. Va dir que ell no era el representant de la minoria parlamentària del Partit Socialista i que a França no hi ha ningú (?) que pugui ostentar aquesta representació. Donà el nom d'Aurelio Almagro, resident a Mèxic.

GIMENO, del Partit Sindicalista. Propugna un Govern representat per personalitats que no recordin directament o indirectament les "follies" de la guerra (!).

La consulta dels ex-presidents del Consell

El president de la República va telegrafiar al sex-presidents del Consell residents fora de França per demanar-los llur opinió.

Els consultats han estat els senyors Giral, que és a Mèxic; el senyor Barcia, que era camí de Buenos Aires; Casares Quiroga, que és a Itàlia, i el senyor Portela Valladares, que resideix al sud de França.

El senyor Giral, encarregat de formar Govern

El senyor Giral, encarregat de formar Govern, va dir que el seu objectiu és aconseguir una solució al problema polític espanyol si haurem d'actuar un altre Govern que escaï i respecti les normes constitucionals.

El senyor Giral, encarregat de formar Govern

El vespre del dia 7, el president de la República, senyor Martínez Barrio, va rebre els periodistes i els va dir que havia acabat les consultes previstes, excepte les dels senyors Jauregui i Gimeno, absents, l'un a Biarritz i l'altre a Montauban, la qual cosa deixava per a divendres al matí.

El President anuncia que a les quatre de la tarda del divendres dia 8 se celebraria una reunió col·lectiva, convocada per ell, dels representants dels partits i de les minories parlamentàries per mirar de poder arribar a un acord respecte les solucions que cadascun d'ells havia aconsellat en el curs de les consultes.

El senyor Martínez Barrio afegí que estava molt satisfet de les atencions rebudes de tots els representants de partit que havia cridat a consulta i esperava que s'arribaria a una solució que satisfés llurs aspiracions.

A la pregunta d'un company nostre sobre si creia que després de la reunió anunciada hi hauria encàrrec de formar Govern, el senyor Martínez Barrio, molt esperançat, va respondre:

Una important reunió col·lectiva dels partits i organitzacions consultades

La decisió del President de la República

El primer aniversari de l'aparició a França d'«Euzkadi Roja»

Dijous de la setmana passada, dia 7, la Redacció del nostre estimat col·lega «Euzkadi Roja», òrgan del Partit Comunista d'Euzkadi, va celebrar el primer aniversari de la seva publicació a França.

Amb aquest motiu, va reunir-se al cafè-restaurant Voltaire de la plaça de l'Odéon un grup molt nòrdit de patriotes republicans i antifranquistes per adreçar-se a aquest acte tan significatiu i expressar llur adhesió i simpatia al combat portanve de la lluita antifranquista del poble basc.

«LLUITA» va ésser-hi present, i amb aquesta ocasió volem expressar la més fraternal salutació a «Euzkadi Roja», ben segurs que no regatejarà cap esforç per tal que el segon aniversari, els 2 nosaltres junts, el puguem celebrar al nostre país, amb els pobles hispànics alliberats del jou falangista i en règim republicà.

En ocasió del primer aniversari de l'aparició d'«Euzkadi Roja», a França, el proper dissabte dia 16 d'agost, a les vuit del vespre, es celebrarà un acte commemoratiu a la Sala de Festes de l'Acadèmia del Districte III (Mezzo République).

República de celebrar una reunió col·lectiva de totes les personalitats polítiques que haurien estat cridades a avançar consells i objectes de tota mena de comentaris entre els medis polítics i sindicals de l'emigració i de tots els medis antifranquistes de la colònia espanyola de París.

Cap antifeixista espanyol no ignora que la situació política és greu i que tot depèn del patriotisme de les forces antifranquistes per precipitar la caiguda del règim maleït que esclavitzava Espanya.

Empesos per aquest interès, foren molts els antifeixistes espanyols que acudiren la tarda del divendres a la Presidència del Govern per veure d'ésser els primers a assabentar-se de les decisions d'una reunió excepcional, convocada pel cap de l'Estat, precisament aleshores d'aquesta situació política.

En efecte, tal com estava anunciada, a les quatre de la tarda es reuniren a la Presidència del Consell els representants següents:

Pel nostre Partit: Joan Comorera, Pel Partit Comunista d'Espanya, Dolores Ibárruri i Antonio Mije. Per l'Esquerra Republicana, Josep Terradellas i Pere Ferrer. Pel Partit Socialista, Ramon González Peña i Angel Galarza. Pels nacionals bascos, Juli Jauregui i Manuel de Luqui. Per l'Esquerra Republicana, Elfidio Alonso i Antonio Velazco. Per l'Unió Republicana, Manuel Torres Campaña i Fernando Valera. Pel Partit Federal, Leandre Raurich. Per la C. N. T., col·laboracionista, Juan José Luque i Penido.

El senyor Martínez Barrio, després d'expressar als reunits el seu desig que tractessin d'arribar a un acord per a la solució ràpida de la crisi del Govern Llopiu, va abandonar la reunió a tres quarts de cinc.

En sortir del despatx de la Presidència del Consell així ho va comunicar als periodistes que esparaven les seves declaracions.

A dintre dels reunits, tota la presidència d'Enrique Lister, exposant àmpliament llurs punts de vista, examinaren amb el major deteniment la situació política creada a conseqüència de la decisió adoptada a Tolosa per l'Assemblea de delegats del P.S.O.E. i de la U.G.T., els representants de les quals no eren presents a la reunió.

La reunió va durar fins a les nou del vespre. Els reunits van redactar una nota que van presentar al President de la República, senyor Martínez Barrio.

La majoria dels partits i organitzacions polítiques i sindicals van pronunciar-se per la formació d'un Govern d'amplicha concentració republicana i antifranquista.

El senyor Giral, encarregat de formar Govern

En virtut dels acords presos pels

Organitzat pel Bloc Republicà Nacional Galleg, va celebrar-se a París, el propiassat dimenge dia 10, un acte commemoratiu del «Dia de Galícia».

A la presidència hi havia, entre altres, els camarades Enrique Lister, del P. C. d'Espanya, i Ramiro López, els senyors Juan J. Pla i César Alvaraj, tots ells membres de la direcció del B.R.N.C.

Entre els nombrosos assistents vam remarcar la presència del company Ramon Soliva i Wenceslau Colomer, secretaris del P.S.U. de C.; Bautista, de la Direcció del P. C. d'Euzkadi; Daniel Anguiano, de la C. E. de la U.G.T.; Enrique de Santiago i Granda, de la J.C. de la U.G.T.; Melchor, de la C.E. de la J.S.U.; Luis Fernández, general de guerrilles, coronel F.F.I.; López Tovar i Paz, Domingo Dos-Santos, ex-president del Govern portuguès, etc., etc.

Ramiro López, secretari general del B.R.N.C., va obrir l'acte. Després d'uns mots de salutació va cedir la paraula al senyor Juan J. Pla, del Partit Galleguista.

Juan J. Pla

Expressant-se en galleg, el senyor Pla va començar explicant els objectius que perseguia el Bloc Republicà Nacional Galleg: aplegar a la causa de la República, de la democràcia i de l'autonomia, tots els patriotes de Galícia que estinguin disposats a treballar per l'alliberament de llur poble. Alliberament que no serà possible fins que el règim franquista no sigui esclafat.

Va propugnar per la creació d'un Consell Nacional Galleg, organisme combatent, que sigui capaç de vitalitzar la resistència de l'interior i d'unificar l'ajut dels patriotes gallegos de l'exterior.

Contra tots aquells que pretenen, enyorar les institucions republicanes, el senyor Pla va tenir mots de condemna i assenyalat que fora de la República només hi ha Franco i la monarquia.

Afegí que Galícia ha d'estar representada en el Govern de la República. La participació activa del poble galleg a la lluita contra el franquisme li confereix aquest dret.

En parlar del Bloc Nacional Galleg, va fer al·lusió a aquells que diuen que la presència dels comunistes en aquest organisme unitari dificultaria el major desenvolupament del Bloc. Després d'haver demostrat la falsedat d'un tal argument, el senyor Pla va dir que mentre els comunistes mantenen una línia intransigent de defensa de la República i dels drets nacionals de Galícia, altres organitzacions comploten contra les institucions republicanes i les volen transformar en velles entelequies.

reunits el dia abans, el President de la República va enviar, dissabte dia 9, un telegrama al senyor Giral, actualment a Mèxic, en el qual l'encarregava de formar Govern en aquests termes:

"Contéto immediatament el cable de V.E. agraint-vos cordialment l'encarrec de formar Govern. Lamento moltíssim declinar el prec honorífic, però les experiències i desenganys passats em fan considerar totalment incapaç de confiar en el càrrec que m'heu confiat. A més, el meu estat de salut i compromisos ineluctables d'una proxima tasca científica a Amèrica, impedeixen que pugui assumir el càrrec. Expressant-vos la meua gratitud i adhesió personal, us saluda, Diego Martínez Barrio."

Però el senyor Giral declina

El diumenge al matí, el senyor Martínez Barrio va rebre un telegrama de Mèxic en el qual el senyor Giral declinava l'encarrec en aquests termes:

"Contéto immediatament el cable de V.E. agraint-vos cordialment l'encarrec de formar Govern. Lamento moltíssim declinar el prec honorífic, però les experiències i desenganys passats em fan considerar totalment incapaç de confiar en el càrrec que m'heu confiat. A més, el meu estat de salut i compromisos ineluctables d'una proxima tasca científica a Amèrica, impedeixen que pugui assumir el càrrec. Expressant-vos la meua gratitud i adhesió personal, us saluda, Giral."

El President de la República confereix l'encarrec al senyor Carles Pi i Sunyer

No havent acceptat el senyor

Per als que diuen que el poble està cansat de lluitar

El minaires berguedans acaben de guanyar una vaga

El treballadors de les mines de lignit de Saldes, comarca del Berguedà, ja uns dies van declarar-se en vaga per a protestar contra les males condicions de treball i la insuficiència del salari.

Assolides les reivindicacions plantejades els minaires de Saldes van reincorporar-se al treball.

Aquesta notícia és una nova demostració del temps de lluita que cada dia van adquirint els obrers i les masses populars de casa nostra.

El treballadors de les mines de Saldes han paralitzat llur treball en protesta per les males condicions amb que els obliga de treballar. Empresa, pel dolent i escàs racionament alimentari.

Galícia —va continuar dient el camarada Lister—, ha d'estar dignament representada en qualsevol Govern republicà que es formi, no sols pel dret que li correspon com, un dels pobles hispànics, sinó també, perquè en la lluita contra el franco-falangisme, els fills de Galícia estan conquistant el dret de formar part d'un Govern que es constitueixi per a dirigir la lluita contra el règim franquista i per la República.

El senyor Pla va acabar el seu interessant discurs, interromput molt sovint per entusiastes aplaudiments, invitant a tots els patriotes gallegos sense cap mena de distinció a agrupar-se dintre del Bloc Republicà Nacional Galleg per a lluitar per la causa de Galícia, de tots els pobles hispànics, de la República.

Seguidament va intervenir, en representació d'Unió Republicana, el senyor César Alvaraj

Després d'haver enaltat la significació del «Dia de Galícia» i d'evocar les tradicions i característiques del poble galleg, el senyor César Alvaraj va demanar a tots els patriotes d'unir-se per a recobrar una Galícia lliure dintre d'una Espanya lliure.

Es pronunciat, també, per la creació d'un Consell Nacional Galleg que combatí la tirania franquista, defensí els drets nacionals del poble de Galícia i ajudí els combatents de l'interior.

El senyor Alvaraj acabà el seu discurs, amb vítoroses paraules d'aplaudir la República, afirmant que només la República pot obrir els camins del progrés per a Galícia i tots els altres pobles hispànics.

Finalment va fer ús de la paraula el camarada

Enrique Lister

El Bloc Republicà Nacional Galleg —va començar dient—, ha organitzat l'acte commemoratiu del «Dia de Galícia» en uns moments difícils de la nostra lluita contra el franquisme i per la República.

Giral l'encarrec de formar Govern, el President de la República es va adreçar al mateix mati de diumenge al senyor Carles Pi i Sunyer, actualment a Londres, per preparar-li que s'encarregués de la presidència i constitució del Gabinet.

Els termes de l'encarrec són els mateixos als transmesos al senyor Giral, o sigui, defensa davant l'Organització dels Nacions Unides dels drets del poble espanyol; convocatori de les Corts de la República i unificació de les forces de resistència de l'interior, coses les quals caldrà realitzar-les sobre la base d'una àmplissima concentració dels partits republicans i forces socials-defensores del règim.

Una nota de la Junta Central de la U.G.T.

La Junta Central de la U.G.T. a França va enviar al president de la República, el dia 9, un escrit en el qual, entre altres coses, es diu respecte la crisi del Govern Llopiu:

"Manifestem que cal procedir a la formació d'un Govern d'amplicha concentració republicana i antifranquista, que mantingui ben alta la bandera de la República i que sigui un eficaç instrument de lluita contra el règim de Franco i Falange, fins al restabliment de la República."

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

L'acabament victoriós de la vaga dels minaires de Saldes serà, sens dubte, un nou estimul per a tots els obrers, per a tots les masses republicanes i democràtiques per a fer la unitat i per a lluitar fins a la victòria definitiva de la República davant de Franco i Falange.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

L'acabament victoriós de la vaga dels minaires de Saldes serà, sens dubte, un nou estimul per a tots els obrers, per a tots les masses republicanes i democràtiques per a fer la unitat i per a lluitar fins a la victòria definitiva de la República davant de Franco i Falange.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

GRAN BREITANYA

Organitzat per la Delegació del P. S. U. de C. a la Gran Bretanya, va celebrar-se el dia 3 d'aquest mes un acte commemoratiu de l'Onzè aniversari de la creació del nostre Partit al saló de festes del «Hogar Español».

El company Albert, que presidia, va adreçar uns breus mots de salutació, ensens que va posar de relleu la importància i significació de l'acte que es celebrava.

Tot seguit, el company Angel Coll, en nom de la Delegació del Partit a la Gran Bretanya, va fer ús de la paraula per a posar de relleu el significat històric del P. S. U. de C. i la seva trajectòria política en el curs d'onze anys d'existència heroica i gloriosa, etc., etc.

Després d'haver assenyalat com el nostre Partit guanya diàriament la confiança de les masses treballadores i de nombroses masses de patriotes catalans, el company Coll va acabar remarcant la necessitat imperiosa de forjar la unitat nacional combatent antifranquista per tal d'enderrocar el règim feixista de Franco i poder restablir la República.

A continuació va parlar el camarada Enrique Lister, membre del Comitè Central del P. C. d'Espanya.

En referir-se als èxits assolits pel P. S. U. de C., el camarada Lister, va dir que havien estat possibles gràcies a l'abnegació, disciplina i combativitat dels seus militants, a l'haver assimilat la teoria marxista-leninista-stalinista, ensens que havent sabut esbandir a temps de les seves files els elements provocadors que volien fer marxar el P. S. U. de C. per viarans aliats a la seva condició de partit de classe al servei del nostre poble.

Va denunciar la gran maniobra reaccionària que s'està gestant per tal de crear una solució que permeti mantenir les estances feixistes del règim de Franco i escampar entre els pobles hispànics la República i la democràcia.

Enrique Lister, fortament aplaudit, va acabar la seva intervenció cridant els militants del P. S. U. de C. del P. C. d'Espanya, tots els republicans i antifranquistes, a treballar amb més intensitat que mai per tal d'accelerar la caiguda del règim franquista i el recobrment de la República.

Finalment, el company Albert, va cloure l'acte amb breus i vigorosos paraules de confiança en la victòria.

La massa coral de les J. S. U. va interpretar diferents cançons populars.

ALGER

El nostre Partit va organitzar el dia 3 d'agost al cafè «La Cigogne» d'Alger, un acte apletiu en commemoració de l'onze aniversari de la constitució del P.S.U. de C.

Aquests acte va ésser presidit pel company Foz, que feu un breu històric de quines foren les causes de la creació del nostre Partit.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El treballadors de les mines de Saldes al règim franquista, culpable de tots els mals que pateix la classe obrera i els nostres pobles, els ha donat fermesa i suficiència en la defensa fins al triomf, de llurs reivindicacions, que, a la vegada, ha estat una demostració d'unitat i d'energia precursors de noves i superiors accions.

El company Martin Serrano, secretari general a Alger del Partit Comunista d'Espanya, va saludar en aquests acte la creació del P.S.U. de C. i remarcà l'ajut que va donar el Partit germà a la seva constitució.

El nostre company Montolà, secretari general del nostre Partit a Alger, va fer ús de la paraula i va remarcar amb força la importància política de les concentracions de Tolosa i de Perpinyà. Continuà dient que la constitució del nostre Partit feu que Catalunya tingués el Partit que li mancava, el Partit dirigent de la classe obrera, de tot el poble, el Partit més nacional de Catalunya, puix que defensa amb més braó que ningú els interessos del nostre poble. Remarcà també el formidable ajut que ens donà Pepe Díaz i Dolores Ibárruri, estats directors del nostre Partit germà, en la constitució del P.S.U. de C.

Va fer una breu història de les accions portades a cap a Catalunya pel nostre Partit durant i després de la guerra i avui contra Franco i la Falange. Va afegir que si les lluites a Catalunya no han pres el caràcter de les del País Basc és perquè a Catalunya no tenim encara un Govern que representi totes les forces que lluiten contra el franquisme.

No obstant —va dir—, guanyarem la lluita, puix que no estem sols, ja que tenim l'ajut de totes les democràcies, al capdavant de les quals figura la Unió Soviètica.

Després de la intervenció del company Montolà es van aprovar les resolucions següents:

«Saludar el nostre Comitè Central, el Secretariat i, especialment, el nostre estimat secretari general, Joan Comorera, felicitant-les per la justesa amb què han sabut tragar i explicar la línia política del nostre Partit.»

«Saludar al Comitè Central i Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya i, de manera especial, el seu secretari general, el camarada Dolores Ibárruri per l'èxit grandios de la gran manifestació de Tolosa.»

«Cridar a la unitat totes les forces obreres i progressives dels pobles hispànics, unie camí per l'alliberament del nostre poble.»

«Demandar a tots els Governos democràtics i forces progressives de tot el món que intervinguin energicament per a salvar les vides dels patriotes condemnats darrerament, per acabar amb el terror franquista i perquè trenquin tota mena de relacions amb el Govern feixista de Franco.»

CARCASSONA

A Carcassona, el dia 23 de juliol propiassat, va celebrar-se, a la sala de festes de l'ajuntament, l'acte de commemoració de l'onze aniversari de la constitució del nostre Partit.

Van fer ús de la paraula, a més del secretari general del Partit en aquell Departament, company Sala, el jove company Valls, en representació de la J.S.U. de C.; Jhuver, del P.C.F.; Ressler, secretari federal del P.C.F.; Merino, del P.C. d'E.

A continuació i enmig de xarrosos aplaudiments el company Wenceslau Colomer, membre del nostre Secretariat va fer història del camí recorregut pel nostre Partit. Va demostrar que la formació del P.S.U. de C. no fou un fet casual, sinó la conseqüència de la maduresa política de la classe obrera de Catalunya. Amb la formació del P.S.U. de C. s'ha encarrilat pel nostre poble i el sentit nacional del nostre poble i s'han corregit funestos errors dels vells socialistes.

Va assenyalat que la Lliga Catalana, amb el Cambó i el gran burgesia, arribà al moment crucial van traïcionat Catalunya i perseguir el moviment obrer. Som un Partit nacional i no nacionalista, Marxem units amb el Partit Comunista d'Espanya per a la consecució dels nostres objectius. La nostra fita és el comunisme, però això no ens impedeix de veure que avui el nostre enemic és Franco i Falange l'enemic de tots els catalans, de tots els espanyols. Va fer

AVIS ALS CORRESPONSALS I SUBSCRIPTORES DE «LLUITA»

El recomanem que ens comuniquin totes les irregularitats que observin en la recepció del nostre setmanari a l'objecte de vigilar i reafirmar les causes que puguin produir-les.

Adreueu-los a la nostra Administració: ANTONI BIOSCA, 3, Av. Mathurin-Moreau, París 19^a. Recordem que totes les liquidacions han de fer-se al nostre compte corrent postal: PARIS-C.C. 5560-55 «LLUITA» 33, rue Grange-aux-Belles, PARIS 10^e.

Entre les nombroses adhesions rebudes a l'acte celebrat a París el dia 23 de juliol darrer, amb motiu de l'onze aniversari del P. S. U. de C., hem estat senyal

Crisi econòmica a la Gran Bretanya

En la sessió de la Cambra dels Comuns celebrada el dia 6 d'aquest mes el president Clement Atlee va posar de relleu, en un significatiu discurs, la difícil situació econòmica que travessa la Gran Bretanya, ensems que va proposar una sèrie de mesures per a afrontar-la.

Per exemple un diari s'expressa en aquestes termes:

La Gran Bretanya paga avui l'haure salvat Europa i potser el món, en suportar, sola entre tots els aliats, el pes de la guerra d'ençà que va començar.

Aquest argument no correspon a la realitat.

Sense voler menystenir els esforços fets per la Gran Bretanya durant la guerra, cal remarcar que altres Estats van contribuir tant i més que l'imperi britànic.

La política exterior, reaccionària, d'inglaterra en els afers internacionals d'altres països practicada pel govern Atlee-Bevin amb la intenció d'obstaculitzar el desenvolupament democràtic dels pobles, ha estat, doncs, un altre dels factors que han contribuït a agreujar la situació econòmica de la Gran Bretanya.

I cal dir, el govern laborista, encara que sembla inversament, va confiar més en els diners de Wall Street que no pas en els esforços que poguessin realitzar-se, que estaven disposats a portar a terme els miners de Galles i del Lancashire, els obrers tèxtils de Manchester, els portuaris de Londres, etc.

No volem dir, amb això, que els pobles hagin de refusar els préstecs que puguin oferir-los els governs amics. L'ajut econòmic pot ésser acceptat sempre que no signifiqui, hipotecar la independència i sobirania nacional d'un poble, el seu desenvolupament polític.

Cal, però, tenir en compte que per a reconstruir qualsevol país l'element principal de totes les energies nacionals, en primer lloc, en la mobilització de la classe obrera.

No obstant s'ha de comprendre que esdevé molt difícil, impossible, el poder mobilitzar les forces fonamentals d'un país quan no existeix cap pla de reconstrucció econòmica que permet fixar uns objectius determinats a assolir, quan els governants practiquen una política interior i exterior —ajut a règims feixistes com el de Franco i Tsaludis—, reaccionària, antidemocràtica, contrària als propis interessos de la nació, etc., etc.

Aquest ha estat i és el cas del govern laborista de la Gran Bretanya més preocupat a alligardar la crisi econòmica amb càlculs de dòlars vinguts de fora que no pas amb solucions efectives basades en l'esforç dels ciutadans de l'interior.

Solucions efectives que el Partit Comunista britànic va presentar en un programa presentat, noos dies abans del Congrés de Margate, pels seus dirigents Harry Pollitt i Arthur Horner, i del qual volem recordar els punts principals:

1. Essent primordial la qüestió del canvi, atreure els treballadors a la indústria minera concedint-los millors condicions d'existència, sobretot un salari mínim de sis lliures per setmana.

2. Establir un plan econòmic referent a les indústries-claus.

3. Aplicar aquest pla sota el control directe de l'Estat (prioritat, reconversió, etc., etc.).

4. Sostenir els sindicats en llurs demandes de millors salaris per als obrers de les indústries manegades de mà d'obra, de primeres de producció, etc.

5. Prohibir l'emigració i restringir la col·locació d'obrers per a treballs no essencials.

6. Reduir els marges de beneficis capitalistes (control dels preus, impostos sobre els beneficis, etc.).

7. Suprimir tots els impostos sobre la remuneració de les hores extraordinàries.

8. Fer participar els Sindicats i els obrers de les empreses a la realització del pla; fixar l'Estatut dels Comités mixtos d'empreses.

9. Proposar als treballadors de les indústries-claus que treballin un diumenge de cada quatre, i organitzar brigades de voluntaris del treball.

10. Augmentar el volum del comerç amb la Unió Soviètica i els països d'Europa amb economia planificada.

11. Adoptar una posició ferma respecte als Estats Units; revisar els termes del contracte d'emprestis.

12. Posar-se a la capdavantera d'una política socialista a l'O.N.U.; reparar els soldats britànics.

13. Reorganitzar el govern per tal que sigui capaç de realitzar aquesta política.

Aquest programa elaborat pels comunistes, encaminat a facilitar el redreç econòmic de la Gran Bretanya, no fou tingut en compte en les deliberacions del Partit Laborista a Margate.

En aquells moments s'estava més preocupat a posar les "Cartes sobre la taula" que a solucionar els nombrosos problemes econòmics que s'aguditzaven a un ritme accelerat.

En aquells "efelços" dies de Margate els diners de Wall Street podien tapar,

encara, els forats d'un Imperi devorat per una situació econòmica cada vegada més difícil.

Avui, si examinem les proposicions presentades per Atlee a la Cambra dels Comuns —augment de la producció, reducció dels efectius militars, etc.—, així com les suggericions fetes per diversos diputats treballistes —tardarà immediatament les negociacions comercials amb la U.R.S.S.—, hem podrà remarcar una semblança colpidora, en el seu conjunt, amb els diferents punts del programa presentat, el mes de maig darrer, pel Partit Comunista de la Gran Bretanya.

Els comunistes britànics, doncs, tenen raó. Van mostrar-se, com a tots els països, els millors defensors de l'interès nacional. De la mateixa manera que tenen raó i defensen els interessos nacionals en preveure, amb tanta fermesa i insistència, que el govern britànic trenqui tota mena de relacions amb el règim feixista de Franco i de l'Falange.

Es la conclusió que volem treure d'aquest comentari sobre alguns aspectes de l'actual situació econòmica a la Gran Bretanya.

LA DIADA DELS ESPORTS A MOSCÚ. A la dreta: Un aspecte de la desfilsa a l'Estatí Dnyamo. A l'esquerra: El generalíssim Stalin rep l'homatge de dos petits ciutadans soviètics.

El darrer indult franquista Por més que generositat

Un altre decret d'indult. Aquesta vegada és per als "delictes" comesos després del primer d'abril del 1939. Segons ha declarat el ministre de Justícia, Ibáñez Martín, aquest indult

—no amnistia— és total per a certes penes menors rebaixa fins a la quarta part les penes de dotze anys.

No cal dir que el ministre Ibáñez va intentar treure d'allò més partit de tanta "generositat", augmentada encara perquè en el decret es prorrogava fins i tot el termini perquè puguin acollir-se a l'indult d'octubre del 1943 els refugiats a l'estranger. Aquest termini acabava el 27 del mes passat.

I després diu que Franco no és magnànim.

Rasons, però, de tanta "generositat"? La primera, que els presidiaris no li caben a presidí i que és més econòmic de tenir-los en "llibertat vigilada" a mil quilòmetres del lloc habitual de residència. Una altra, que això li facilita la demagògia, mentre espera tancar-los novament.

Quant a la pròrroga perquè tornin a Espanya els refugiats ben capotus, com que els pocs que hi han tornat han anat a la presó o als camps de concentració, la cosa resulta del tot xirri i ganes de fer decrets pel gust de fer-los.

En el fons, però, d'aquest còmulo de "generositat" per impressionar fronteres enllà i per servir la clínica i matussera política del franquisme, hi ha la poderosa eina que és l'indult, per més terror que desferm, per més llei de "fugas" que apliqui per les carreteres peninsulars, no pot aturar l'onada cada cop més creixent de l'hostilitat dels pobles hispànics contra el règim maledí de Franco.

Ultra que resulta sarcàstic que el bandit fati veure que perdona les seves víctimes, aquest indult, igual que els altres, és, no un signe de la magnanimitat del governant que se sent fort i d'un règim establert, sinó la feblesa d'un poder que trontolla i que no sap per on girar-se.

NORUEGA

Amb motiu del 75 aniversari del rei Haakon, les autoritats noruegues van organitzar un banquet al qual fou invitat l'encarregat de Negocis de l'Espanya franquista.

Aquest fet va motivar un moviment general de protesta contra l'Espanya franquista, especialment a Oslo, dirigit pels organismes obrers.

Diverses organitzacions sindicals i culturals han enviat al Govern tel·logrames i missatges de protesta d'aquesta invitació.

Els obrers de la Norsk Hydro Plant, de Porsgrunn, es van declarar en vaga simbòlica paralitzant el treball durant mitja hora. Les tripulacions de diversos vaixells van enviar també missatges de protesta.

Tots els periòdics publiquen comentaris i articles censurant l'acció d'el Govern noruec d'haver invitat a aquest acte el representant franquista.

LONDRES

A la Cambra dels Comuns, alguns diputats laboristes que han demanat al Govern que realitzi gestions a favor del dirigent sindical espanyol José Sateu, han manifestat també, llur temor per la vida de Isabel Torralba i la dels altres joves fa poc condemnats a mort.

Un grup de diputats laboristes insistí prop del Govern perquè en prenguin totes les mesures que puguin afavorir aquests antifranquistes espanyols.

ció, ha donat, la primera, l'exemple de fa onze anys amb la creació del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

La unitat política dels quatre partits que van donar naixença al P.S.U. de C. va envigorir com a conseqüència una organització sindical que, nascuda a Catalunya, era, per paradoxa històrica, el lloc de la Península on la seva vida era més madura, més esquelètica els seus Sindicats. El seu esclat coincideix amb la presència del nostre Partit, d'un moviment marxista-leninista-stalinista a Catalunya.

Es aquesta una de les majors glòries del nostre Partit: que la

U.G.T. s'hagi desenvolupat amb tanta vigoria en el brecol de la seva naixença; que els 3.355 afiliats representats pels 25 delegats

—23 catalans i dos de l'exterior— de Barcelona el 1888 poguessin a 540 mil noms a Catalunya quan l'històric Tercer Congrés del 1937; que les 41 seccions de tot Espanya el dia de la fundació, només a Catalunya s'haguessin convertit en 1.640 Sindicats i 29 Federacions d'indústria, amb excel·lents quadres que són l'ànima de les lluites sindicals d'avui en la guerra

contra Franco, que ha acabat contra D'aquell Congrés d'ara fa cin-

quanta nou anys, capaç com ha registrat el gran historiador obrer Juan José Morato, d'acabar amb el més gran optimisme, s'ha arribat a aquesta esplendorosa realitat d'avui: que els vint anys d'èsser a França, la Junta Central ac de la U.G.T. compti amb més afiliats que no en comptava la U.G.T. a Espanya el dia de l'error històric de traslladar la seva direcció a Madrid. Als onze anys d'existència, quan Barcelona deixa el 1899 d'ésser la seu de la U.G.T., aquesta Central sindical tenia 14.737 afiliats, la major part catalans, com és ara català un gran contingent de les forces de la Junta Central a França.

Així es deu a l'existència d'un partit com el nostre, que no és un partit d'emigrants, com no ho és el Partit Comunista d'Espanya, que compta amb tants de quadres sindicals.

Però la U.G.T. no existeix sols a França, sinó que allà a la pàtria esclava, sota el sagnant terror franco-falangista, els Sindicats clandestins actuen i fan vagues, s'oposen a la Falange i neutralitzen l'obra antiobrera dels Sindicats Verticals, contraresten la política dràstica d'un Estat tot dedicat a matar les ànsies populars de les masses hispàniques.

I aquests Sindicats, aquests ugetistes que fa una mica més de mig segle es van organitzar sota la direcció de Pablo Iglesias i Garcia Quejido, que amb els anys i després de mil vicissituds van arribar a produir la vaga d'agost d'ara fa trenta anys, que han estat durant la nostra guerra una força tan poderosa i eficaç en la producció de material bèl·lic, que amb llurs braços van assegurar els necessitats de la rearguarda i van donar milers de soldats a tots els fronts peninsulars, la U.G.T. dels minaires d'Astúries, de la defensa de Madrid, la dels pagesos andalusos, la de Sesé a Catalunya, són els que avui planten cara als pistolers de la Falange, que en la pròpia lluita i amb el mateix esperit de juliol del 1936 treballen per la unitat sindical de tota la classe obrera hispànica.

Aquesta unitat sindical que ha d'ésser el complement de la unitat política que el P.S.U. de C. ha realitzat a la nostra terra és la penyor més segura de les futures victòries de les batalles de la reconstrucció dels pobles hispànics un cop, per la unitat i la lluita d'avui, que hem de voler ben sòlida i activa, hagim esclafat definitivament el franquisme a despit de tots els obstacles i les traïcions que volen barrar-nos el camí.

MEXIC Una nova aportació del Patronat d'Ajut als Patriotes Catalans

El Patronat d'Ajut als Patriotes Catalans que funciona a Mèxic ha donat per acabada, amb l'èxit més esclatant, la seva tercera campanya.

Aquesta institució, formada per mexicans amics de la nostra República i per catalans de les diverses ideologies democràtiques, des de la seva constitució ha fet honor sempre a les finalitats que la van motivar.

El seu objectiu és contribuir amb els nostres germans de l'interior enfrontant-se amb el heroisme il·limitat amb els esbirros falangistes, ha inspirat l'obra duta a terme pel Patronat. Els nostres compatriotes exiliats a Mèxic, ajudats en tot moment pels

nostres amics mexicans, han volgut correspondre i han correspost a aquest heroisme en la forma més eficaç que els ha estat possible: contribuint amb aportació de cabals al reforçament de la lluita a l'interior. És aquesta la primera necessitat de Catalunya i de la República.

Val a dir que el Patronat, fins ara, ha reeixit plenament en les finalitats patriòtiques per les quals fou creat i que s'ha fet mereixedor del nostre reconeixement i felicitacions.

Opportunament hem vingut informant els nostres lectors dels magnífics resultats assolits en cadascuna de les altres anteriors campanyes. Avui, en donar a conèixer a tots els catalans, a tots els espanyols antifranquistes, els resultats de la seva nova campanya, ho fem amb el desig legítim que ens serveixi d'estímul a tots per millorar el nostre treball i participarem a aquells que malgrat el moment momentàniament la tasca i el lloc per a ajudar el nostre poble a alliberar-se —que vol dir alliberar-nos—, del jou falangista, que tot ho esperen de l'esforç d'altri.

Heus ací els resultats obtinguts en aquesta tercera campanya del Patronat d'Ajut als Patriotes Catalans, amb la contribució per Grup amb els quals està format. Y els noms dels patriotes que personalment s'han destacat i els premis amb els quals s'han distingit els tres primers Grups.

Primer banderí.— Grup "7 de Novembre", amb 4.548 pesos.

Segon banderí.— Grup "Macià-Compans", amb 3.614 pesos.

Tercer banderí.— Grup "Mèxic", amb 3.194 pesos; Grup "Pau Casals", amb 2.356 pesos.

Una demostració de l'entusiasme amb què han treballat aquests compatriotes la dona el fet que en iniciar la campanya van proposar-se recaptar 10.000 pesos i els resultats obtinguts, que estiguin reunides les aportacions dels Estats, arribaran als 18.000 pesos.

Els patriotes que s'han distingit per llur esforç personal són:

Primer lloc, Manuel Alzoa, del Grup "7 de Novembre", 1.700 pesos; segon, Maria P. Enciso, Grup "7 de Novembre", 1.040; tercer, Heriberto Hirsch, Grup "Macià-Compans", 920; quart, María Carreza, del Grup "Mèxic", 905; cinquè, Irene Piquer, del Grup "Mèxic", 645 pesos.

No cal dir amb quina estima registrem els noms dels compatriotes que s'han destacat en el treball personal d'ajut a Catalunya, als Grups del Patronat i al Patronat en el seu conjunt, tot i expressant la nostra seguretat que proseguirà per camí emprat amb renovat entusiasme fins a l'alliberament dels nostres pobles del jou franquista i la restauració de la República a nostre país.

L'Espanya franquista exclosa de la Conferència Internacional de Telecomunicacions

En la sessió de la Conferència Internacional de Telecomunicacions que ha exclòs l'Espanya franquista de participar a aquesta organització internacional, van votar a favor del botxí dels pobles hispànics els delegats següents:

Aníbal Inaberti, per l'Argentina; Sebastián Rodríguez, per la República Dominicana; el pare Sococai, pel Vaticà i el delegat de Portugal.

Just per a fer una manilla. I d'això Franco en diu tenir política internacional i que el seu règim sobre cada dia més pas entre les masses i els pobles del món. Pot ben guardar-se un tals amics.

Una crida de la Federació Internacional de deportats polítics

La Federació Internacional d'Ex-presoners Polítics ha llançat una crida a tots els països democràtics i a tots els Governos de les nacions que van lluitar contra el feixisme, demanant el trencament de relacions diplomàtiques amb l'Espanya de Franco i un ajut eficaç a tots els republicans espanyols.

Per altra banda, la Federació reclama que s'acabi immediatament amb la intervenció anglo-saxona a Grècia i que es prenguin mesures per a portar a terme una política de desmilitarització i desnazificació efectiva d'Àlemanya.

NO ESTEM SOLS!

No estem sols. Estem amb nosaltres. La gloriosa, l'exemplar Unió Soviètica, la fidel amiga de la democràcia espanyola, la que ens ha obert tots els camins de la victòria, amb les victòries immortals del seu invencible Exèrcit Roig. Tenim al nostre costat les noves democràcies europees, Polònia i Txecoslovàquia, Romania i Hongria, Iugoslàvia, Bulgària i Albània, les noves democràcies en marxa ferma pel camí del socialisme, que han reconegut el nostre Govern republicà. Tenim la Federació Sindical Mundial, la Internacional de les dones, i la dels joves, centenars de milions d'obrers, d'antifeixistes de tot el món. Tenim al nostre costat la classe obrera internacional mobilitzada constantment pels Partits Comunistes, pels partits que mai no ens han regatejat ni ens regatejaran llur més ferm i consecuent ajut. Tenim amb nosaltres les poblats mateixos dels països imperialistes que dirigeixen avui l'ofensiva reaccionària, dels pobles britànics i nordamericà que voten per la democràcia i el socialisme, per la pau i contra Franco.

Estem amb nosaltres la voluntat de la Humanitat que no vol ésser més, que no serà més, carn de canó del capitalisme monopolista.

(Del discurs de Joan Comorera a Perpinyà).

L'EXPANSIÓ DELS ESTATS UNITS EN EL PASSAT I EL PRESENT (II)

A conquesta de les illes Hawaii —Sandwich—, generalment considerada com un desenvolupament en la història de l'expansionisme nord-americà. Per primera vegada, els Estats Units s'emparaven d'un territori situat a milers de quilòmetres de llurs costes, que era el que només el primer pas és que costa més.

La història d'aquesta conquesta és tènue de les més edificants. Els Estats Units van reconèixer la neutralitat i la independència de les illes Hawaii, propietat de les illes Hawaii, que formen el sacre i d'altres produccions dels Estats Units creates per la incorporació del país a la República fundada per Washington els procuradors benèfics. Aquests elements van provocar una tempesta, seguida del desembarcament de la marineria del vaixell de guerra "Boston", ancorat a Honolulu. Presentes del 16 de gener del 1893.

Però, els canons de la flota nord-americana, els soldats, una infàmia mermada que proclamava l'abolició de la monarquia hawaiana i formaven un Govern provisional. Aquest Govern fou reconegut una hora després pel representant dels Estats Units.

El procediment poc complicat utilitzat a les illes Hawaii no és solament interessant des del punt de vista històric, sinó que és encara actual avui, per tal com forma part de l'arsenal de l'expansionisme yanqui. Aquest mètode tan plaent a l'imperialisme nordamericà ha estat, posat en pràctica diverses vegades amb només el canvi de color local. Països de l'Amèrica del Nord, Cuba, Hawaii, la Dominica, Nicaragua, Cuba, Hondures, Haití i fins i tot Mèxic, tots aquests països coneixen el mètode que podrien dir-ne, chavavivis. Els recents desenvolupaments del Paraguai i de Bolívia mostren la sorprenent fidelitat dels governants de Washington per aquest sistema, fidelitat que ha estat posada de manifest a través de totes les grans comocions mundials.

Després dels desenvolupaments del 1893, la lluita començà a Washington per l'anexió de les illes Hawaii. Aduie molts polítics que no s'oposaven gaire sobre els principis democràtics proclamats per la Constitució dels Estats Units s'acaxaren indignats contra aquest acte de rapinya, gens dissimulada. Els debats de les assemblees legislatives i les protestes de l'opinió pública van aturar per un cert temps, sense poder, però, impedir-la, l'anexió de les Hawaii. El juliol del 1893, aprofitant l'atmosfera de xovinisme suscitada per la guerra amb Espanya, el Congrés va sancionar aquesta anexió.

La guerra amb Espanya

TOT seguit de la guerra hispano-americana del 1898, els imperialistes yanquis es van apoderar de les possessions espanyoles, extremadament riques: Cuba, Puerto Rico i Filipines, restes d'un imperi abans immens i poderós. A la fi del segle passat, Espanya era ja un país feble, manifestament capaç de defensar les seves possessions en una època en que totes les potències imperialistes es llançaven a la cursa de les colònies. Els Estats Units, al contrari, eren un país prou fort per a prendre a Espanya uns territoris tan rics. Aquesta és al raó força simple de la guerra hispano-yanqui.

Igual que Mèxic, mig segle abans, l'Espanya de finals del segle XIX tenia els més gran interès a evitar tota mena de conflicte armat en el qual no tenia cap mena de possibilitat d'èxit. Espanya estava, doncs, disposada a donar satisfaccions a gairebé totes les exigències dels Estats Units respecte a Cuba. Els negres dels Estats del Sud havien plantejat la qüestió de l'adquisició de Cuba així que es va acabar la guerra amb Mèxic.

Espanya estava disposada a acceptar les condicions yanquis, però a Washington tenien interès per la guerra. Aquesta orientació no va tenir altra aprovació que la d'un sol país: la Gran Bretanya, que era encara la mestressa dels mars.

A la vigília de la guerra, el ministre britànic d'Afers estrangers va declarar a l'ambaixador dels Estats Units a Londres:

"Per què els Estats Units no se serveixen de la nostra flota per acabar ràpidament amb Cuba? Els Estats Units ens tornaran el favor en una altra ocasió."

El ministre britànic féu al·lusió a la guerra del boers. El mateix dia, el ministre britànic de Colònies, Joseph Chamberlain, es declarava partidari de signar un tractat d'aliança o almenys un acord sobre l'acció concertada en les qüestions importants. I deixà sobre aquest tema:

"Aanant delegats podriem dictar la pau a tot el món."

El vell Chamberlain podria molt bé acusar de plagiaris i cert trobador actual de l'aliança anglo-yanqui.

La guerra hispano-yanqui es va acabar per un tractat en virtut del qual Espanya renunciava, a benefici dels Estats

per A. LEONTIEV

Un cop acabada la guerra, tothom es va demanar què es faria del botí. No farà nosa que recordem que el 20 d'abril del 1898, el Congrés nordamericà havia proclamat solemnement el dret del poble de Cuba a la llibertat i a la independència.

Els Estats Units —diu aquesta resolució—, que no tenen cap intenció d'estendre l'ill sobirania, llur jurisdicció o llur control sobre aquesta illa amb tant se val l'objectiu, excepte la seva pacificació, confirmen llur determinació de transmetre al poble l'administració i el control de l'illa tan bon punt serà acomplida la pacificació.

Igual que havia estat proclamat per

La Bíblia, instrument de rapinya

COM en les altres guerres, les pèrdues nordamericanes foren insignificants: una mica més de quatre mil homes morts a conseqüència de les ferides o encara morts accidentalment o per malaltia.

Un cop acabada la guerra, tothom es va demanar què es faria del botí. No farà nosa que recordem que el 20 d'abril del 1898, el Congrés nordamericà havia proclamat solemnement el dret del poble de Cuba a la llibertat i a la independència.

Els Estats Units —diu aquesta resolució—, que no tenen cap intenció d'estendre l'ill sobirania, llur jurisdicció o llur control sobre aquesta illa amb tant se val l'objectiu, excepte la seva pacificació, confirmen llur determinació de transmetre al poble l'administració i el control de l'illa tan bon punt serà acomplida la pacificació.

Igual que havia estat proclamat per

a Cuba, es proclama per a les altres possessions que deixaven de pertànyer a Espanya, o sigui Filipines i Puerto Rico. No obstant, els expansionistes yanquis han provat que per a ells les promeses solenns del Congrés no són altra cosa que papers mullats. El president McKinley, el nom del qual va lligat indissolublement a l'expansió imperialista dels Estats Units, ha descrit en aquestes termes l'emoció que s'havia apoderat d'ell després de l'expulsió dels espanyols de Filipines:

"Cada vespre, fins a mitja nit, tenia el costum de passar-me donant voltes a les sales de la Casa Blanca i no em fa gens de vergonya de confessar-vos, senyors, que més d'una vegada quedava de genolls a terra per pregar a Déu que m'illuminés i em gués. Una nit, no sé com, em van venir aquestes idees:

1. Nosaltres no podem restituir les Filipines a Espanya. Així seria un acte de covardia i deshonra.

2. No podem donar a Filipines a França o Alemanya, els nostres rivals comercials a Orient. Seria un mal negoci i vergonyós per a nosaltres.

3. No podem deixar Filipines als filipins, car no estan preparats per a governar-se ells mateixos i la independència de les Filipines portaria ràpidament a l'anarquia i a pitjors abusos que la guerra d'Espanya."

U.G.T. gran míting

organitzat per la Junta Central de la U. G. T. a França, per a commemorar el 50 aniversari de la creació de la U. G. T. i la vaga revolucionària del 13 d'agost del 1917.

Tindrà lloc el divendres 22 d'agost del 1947, a les 8 del vespre, a la Sala de la Unió de Metal·lúrgics del Sena, 94, rue Pierre-Timband (Metro: Couronnes o Parmentier), Paris.

Presidirà: ENRIQUE DE SANTIAGO president de la Junta Central de la U. G. T. a França.

Faran ús de la paraula: JAUME COMAS secretari d'Organització de la Federació Catalana Fabril i Tèxtil i vicepresident de la Junta Central.

DANIEL ANGUIANO de la Comissió Executiva de la U. G. T. i dirigent de la vaga revolucionària d'agost del 1917.

Activitat guerrillera

Els darrers dies de juliol va produir-se a la província de Màlaga una altra topada entre forces de la guàrdia civil i una unitat guerrillera. Va resultar mort el guàrdia civil Antonio Martín González. Els guerrillers no van tenir cap baixa.

Després d'això em vaig posar al llit i vaig dormir tranquil·lament.

L'historiador de la política colonial que relata aquesta emocionant escena remarca amb força ironia:

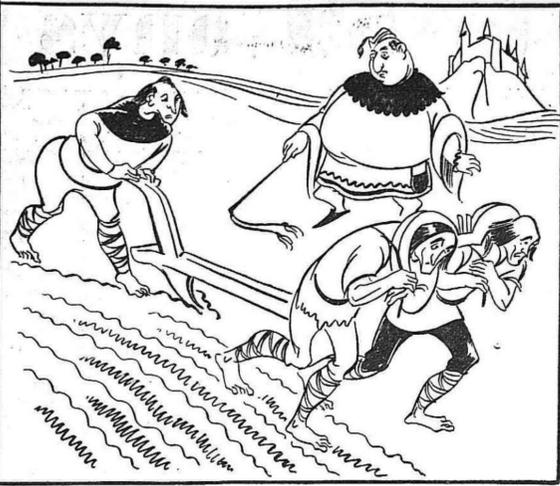
"Val a dir que aquesta decisió no es va prendre tan sobtadament i tan misteriosament com el president pretén. Mister McKinley, que es consultava no solament la seva consciència, sinó també els seus consellers. La llum i els consells divins foren confirmats per inform's detallats sobre el valor econòmic i estratègic de l'arxipèlag abans que fos presa definitivament la decisió." (Thomas Moon, "L'imperialisme i la política mundial).

Els precursors de Vandenberg, Connally i Lippmann

DIT d'altra manera, l'anexió de les Filipines fou dictada pels interessos econòmics i estratègics determinats. Però, fet característic, a aquesta època l'expansió imperialista dels Estats Units es desfermada ja amb con-

ELS PERILLS DE LA MANIOBRA DE PRIETO PER A CATALUNYA

Franco i la "mala" premsa

Franco lleva clavada en el alma, como un estilete, el ansia social (Giron dixit)

La resposta del nostre poble a les maniobres antirepublicanes

Les notícies que aquests darrers dies ens arriben del nostre país són francament encoratjadores. La misèrable llei anomenada de erepresió del bandejades, promulgada amb l'objectiu de legitimar a la bestreta l'assassinat, ha trobat la resposta més adequada que era d'esperar. Ha augmentat el nivell d'hostilitat i de combativitat dels nostres pobles i dels patriotes que a mà armada, lluitant contra les forces encarregades de llur extermini.

que la darrera batalla la guanyaran els patriotes, la guanyaran els nostres pobles. No és casual que, coincidint amb aquesta nova i vigorosa etapa de combativitat popular per enderrocar el franquisme, certs elements —Indalecio Prieto i els seus amics, per exemple—, que temen el poble i volen una solució a esquena del poble, s'entossudeixin a sembrar la llavor de la divisió entre els republicans, a voler eliminar les institucions republicanes.

El darrer dies del mes de juliol va celebrar-se a Tolosa una assemblea de delegats del P.S.O.E. En finalitzar les reunions s'aproparen, per majoria, els vuit punts presentats i defensats per Indalecio Prieto en el curs de l'Assemblea i que modificaven, substancialment, la política dels socialistes.

No podia sorprendre ningú que els records de Tolosa tinguessin una repercussió immediata en el desenvolupament de la política general, en primer lloc, de la política del Govern.

Els vuit punts de Prieto liquidaven, en el fons, el contingut de la declaració ministerial del mes de febrer, ratificada, més tard, en diferents notes i manifestacions oficials.

Per altra banda, els acords de Tolosa constituïen un serios acat a la solidaritat en el si del propi Govern de la República.

En aquestes condicions trencat l'equilibri polític, era lògic que les conseqüències no tardessin a fer-se sentir.

El Partit Comunista d'Espanya, lleial amb els compromisos contraets, fidel al programa governamental adoptat en comú el mes de febrer, considerava —aquesta actitud ha estat aprovada per tots els republicans honestos— que no podia fer-se còmplice d'una política tèrbola, antirepublicana.

I fou així com el camarada Vicente Uribe ministre d'Economia Nacional en el Govern de la República, va presentar la dimissió del seu càrrec en una carta que els nostres lectors coneixen.

«Les decisions del vostre Partit —va dir Vicente Uribe— són una ruptura total dels acords i compromisos establerts.»

La política de Prieto aprovada per la majoria dels delegats de Tolosa, ha estat, doncs, la causa de la crisi governamental.

Ha creat una situació difícil per a la República.

La veritat és que l'intent de Franco és el més monstruós que es pot concebre. És el de l'extremisme en massa dels patriotes més qualificats des del punt de vista republicà i antifranquista. El treball forçat, el càstig corporal, la manca d'atenció mèdica i suficient i sana alimentació, d'allotjament i d'abric, és la perspectiva que espera als nostres germans, si no som capaços de mobilitzar-nos i de mobilitzar totes les forces democràtiques del país i mundials per impedir que es cometi un crim tan espantós.

«Són antirepublicanes, car l'objectiu essencial que perseguixen és el de liquidar les institucions de la República arribades de la clamorosa victòria popular del febrer del 1936, per la defensa de les quals tants i tants milers de patriotes han ofegat i ofeguen llur vida.»

«Són antipobles, perquè els pobles d'Espanya demostren, en combatre sense vacil·lacions el franco-falangisme, llur fidelitat constant a la República, l'anhel

profundament sentit de recobrar un règim democràtic i republicà que els obri les més àmplies perspectives de llibertat i de progrés.

Les maniobres de Prieto serveixen Franco, puix que volent excloure el Partit Comunista de la comunitat nacional, s'intenta dividir les forces republicanes, tots els patriotes que lluiten contra el règim de Franco i de la Falange.

A més de servir Franco, Prieto, amb la seva política preconitzada a l'Assemblea de Tolosa, s'ha mostrat el portaveu dels cercles imperialistes nordamericans. Els mateixos cercles que, gràcies al règim franquista, estan convertint Espanya en una colònia. Aquesta situació colonial voldrien perpetuar-la amb una «solució prietista».

Per totes aquestes raons fonamentals, es comprendrà, sense cap esforç, que les maniobres de Prieto són contràries, van directament contra els interessos nacionals de Catalunya, de tots els altres pobles d'Espanya, i són contràries, perquè la política prietista és l'expressió de tot allò més aforissadament enemic de les llibertats dels pobles hispànics i, en primer lloc, de Catalunya.

Ha d'ésser ben clar per a tots els patriotes catalans que sense el recobriment de la democràcia i de la República, les llibertats del poble català i les dels altres pobles d'Espanya no podran ésser mai assolides, no esdevindràn mai una realitat.

Davant d'aquesta situació provocada pels acords de l'Assemblea de Tolosa, el deure de tots els patriotes catalans, dels patriotes hispànics, és el de treballar incansablement per a fer fracassar les maniobres prietistes. Mostrant-nos els més fermes defensors de les institucions republicanes amenaçades per la política de Prieto, estirant, encara més, els nostres braços unitaris i combatius per tal que, amb la lluita més intensa i decidida, puguem acabar amb el règim feixista de Franco, estirant totes les maniobres d'elements capitulacionistes, segons els que siguin, com a final victoriosa, recobrar la democràcia i la República, garantint principalment per a les llibertats de Catalunya i de tots els pobles d'Espanya.

Prevenint-se contra l'efecte que produirà entre els propis detinguts, entre llurs familiars, entre les masses democràtiques i republicanes, la Falange s'ha llançat a una campanya orientada a fer creure que la Guinea Espanyola és lloc enviejable, raó per la qual els que hi són traslladats encara ho han d'agradir.

La veritat és que l'intent de Franco és el més monstruós que es pot concebre. És el de l'extremisme en massa dels patriotes més qualificats des del punt de vista republicà i antifranquista. El treball forçat, el càstig corporal, la manca d'atenció mèdica i suficient i sana alimentació, d'allotjament i d'abric, és la perspectiva que espera als nostres germans, si no som capaços de mobilitzar-nos i de mobilitzar totes les forces democràtiques del país i mundials per impedir que es cometi un crim tan espantós.

«Són antirepublicanes, car l'objectiu essencial que perseguixen és el de liquidar les institucions de la República arribades de la clamorosa victòria popular del febrer del 1936, per la defensa de les quals tants i tants milers de patriotes han ofegat i ofeguen llur vida.»

«Són antipobles, perquè els pobles d'Espanya demostren, en combatre sense vacil·lacions el franco-falangisme, llur fidelitat constant a la República, l'anhel

profundament sentit de recobrar un règim democràtic i republicà que els obri les més àmplies perspectives de llibertat i de progrés.

Les maniobres de Prieto serveixen Franco, puix que volent excloure el Partit Comunista de la comunitat nacional, s'intenta dividir les forces republicanes, tots els patriotes que lluiten contra el règim de Franco i de la Falange.

A més de servir Franco, Prieto, amb la seva política preconitzada a l'Assemblea de Tolosa, s'ha mostrat el portaveu dels cercles imperialistes nordamericans. Els mateixos cercles que, gràcies al règim franquista, estan convertint Espanya en una colònia. Aquesta situació colonial voldrien perpetuar-la amb una «solució prietista».

Per totes aquestes raons fonamentals, es comprendrà, sense cap esforç, que les maniobres de Prieto són contràries, van directament contra els interessos nacionals de Catalunya, de tots els altres pobles d'Espanya, i són contràries, perquè la política prietista és l'expressió de tot allò més aforissadament enemic de les llibertats dels pobles hispànics i, en primer lloc, de Catalunya.

Ha d'ésser ben clar per a tots els patriotes catalans que sense el recobriment de la democràcia i de la República, les llibertats del poble català i les dels altres pobles d'Espanya no podran ésser mai assolides, no esdevindràn mai una realitat.

Davant d'aquesta situació provocada pels acords de l'Assemblea de Tolosa, el deure de tots els patriotes catalans, dels patriotes hispànics, és el de treballar incansablement per a fer fracassar les maniobres prietistes. Mostrant-nos els més fermes defensors de les institucions republicanes amenaçades per la política de Prieto, estirant, encara més, els nostres braços unitaris i combatius per tal que, amb la lluita més intensa i decidida, puguem acabar amb el règim feixista de Franco, estirant totes les maniobres d'elements capitulacionistes, segons els que siguin, com a final victoriosa, recobrar la democràcia i la República, garantint principalment per a les llibertats de Catalunya i de tots els pobles d'Espanya.

Prevenint-se contra l'efecte que produirà entre els propis detinguts, entre llurs familiars, entre les masses democràtiques i republicanes, la Falange s'ha llançat a una campanya orientada a fer creure que la Guinea Espanyola és lloc enviejable, raó per la qual els que hi són traslladats encara ho han d'agradir.

La veritat és que l'intent de Franco és el més monstruós que es pot concebre. És el de l'extremisme en massa dels patriotes més qualificats des del punt de vista republicà i antifranquista. El treball forçat, el càstig corporal, la manca d'atenció mèdica i suficient i sana alimentació, d'allotjament i d'abric, és la perspectiva que espera als nostres germans, si no som capaços de mobilitzar-nos i de mobilitzar totes les forces democràtiques del país i mundials per impedir que es cometi un crim tan espantós.

«Són antirepublicanes, car l'objectiu essencial que perseguixen és el de liquidar les institucions de la República arribades de la clamorosa victòria popular del febrer del 1936, per la defensa de les quals tants i tants milers de patriotes han ofegat i ofeguen llur vida.»

«Són antipobles, perquè els pobles d'Espanya demostren, en combatre sense vacil·lacions el franco-falangisme, llur fidelitat constant a la República, l'anhel

profundament sentit de recobrar un règim democràtic i republicà que els obri les més àmplies perspectives de llibertat i de progrés.

Les maniobres de Prieto serveixen Franco, puix que volent excloure el Partit Comunista de la comunitat nacional, s'intenta dividir les forces republicanes, tots els patriotes que lluiten contra el règim de Franco i de la Falange.

A més de servir Franco, Prieto, amb la seva política preconitzada a l'Assemblea de Tolosa, s'ha mostrat el portaveu dels cercles imperialistes nordamericans. Els mateixos cercles que, gràcies al règim franquista, estan convertint Espanya en una colònia. Aquesta situació colonial voldrien perpetuar-la amb una «solució prietista».

Per totes aquestes raons fonamentals, es comprendrà, sense cap esforç, que les maniobres de Prieto són contràries, van directament contra els interessos nacionals de Catalunya, de tots els altres pobles d'Espanya, i són contràries, perquè la política prietista és l'expressió de tot allò més aforissadament enemic de les llibertats dels pobles hispànics i, en primer lloc, de Catalunya.

Ha d'ésser ben clar per a tots els patriotes catalans que sense el recobriment de la democràcia i de la República, les llibertats del poble català i les dels altres pobles d'Espanya no podran ésser mai assolides, no esdevindràn mai una realitat.

Davant d'aquesta situació provocada pels acords de l'Assemblea de Tolosa, el deure de tots els patriotes catalans, dels patriotes hispànics, és el de treballar incansablement per a fer fracassar les maniobres prietistes. Mostrant-nos els més fermes defensors de les institucions republicanes amenaçades per la política de Prieto, estirant, encara més, els nostres braços unitaris i combatius per tal que, amb la lluita més intensa i decidida, puguem acabar amb el règim feixista de Franco, estirant totes les maniobres d'elements capitulacionistes, segons els que siguin, com a final victoriosa, recobrar la democràcia i la República, garantint principalment per a les llibertats de Catalunya i de tots els pobles d'Espanya.

Prevenint-se contra l'efecte que produirà entre els propis detinguts, entre llurs familiars, entre les masses democràtiques i republicanes, la Falange s'ha llançat a una campanya orientada a fer creure que la Guinea Espanyola és lloc enviejable, raó per la qual els que hi són traslladats encara ho han d'agradir.

La veritat és que l'intent de Franco és el més monstruós que es pot concebre. És el de l'extremisme en massa dels patriotes més qualificats des del punt de vista republicà i antifranquista. El treball forçat, el càstig corporal, la manca d'atenció mèdica i suficient i sana alimentació, d'allotjament i d'abric, és la perspectiva que espera als nostres germans, si no som capaços de mobilitzar-nos i de mobilitzar totes les forces democràtiques del país i mundials per impedir que es cometi un crim tan espantós.

«Són antirepublicanes, car l'objectiu essencial que perseguixen és el de liquidar les institucions de la República arribades de la clamorosa victòria popular del febrer del 1936, per la defensa de les quals tants i tants milers de patriotes han ofegat i ofeguen llur vida.»

«Ustedes los periodistas, que están en el secreto de cómo se mueven las campañas de Prensa y Radio, saben perfectamente que la Prensa y la Radio del mundo viren bajo la dictadura tiránica de sus propietarios. Dienen lo que esta propiedad quiere y callan lo que al interés o a la pasión del propietario molesta.»

Es va quedar, aparentment, tan tranquil, Taní, com s'hí quedava a mesura que Rajat de Hitler i Mussolini li permetia d'anar nutrant els diaris de les ciutats que ocupava durant la guerra.

Es per això que a Barcelona, per exemple, només es veien sis diaris. Però tot hom tingui una informació més àmplia, verídica i sense eis inconvenients que Franco assenyala.

Es, tanmateix, burlar-se del mort i de qui el veïlla en una ciutat en la qual Lluís de Galinsoga apleix els directius dels propietaris d'habans. I qui diu Barcelona, diu tot Espanya, on hi ha un Galinsoga a cada capital de província.

Evidentment no descobrim res de nou, però constatem el fet que Franco, igual que totes les bagasses de la història, sent de vegades la necessitat de parlar d'allò que no té, prova evident també que se sent un delinqüent, malgrat que és un sinistre crim. Attribuir i pesa de relleu en altres malfactors allò que en el cas és inveterat, que és la raó o una de les raons de la seva existència: la mentida.

La mentida, acompanyada de la unanimitat estranya perquè l'ordre públic tingui aparences de tranquil·litat.

En un país en el qual ja moridassa l'excepte de la falanjà, que rebenta de tipa i parla pels desossos—, Franco li ofereix números còmics com aquest de la mala premsa que corre pel món.

«Ustedes los periodistas, que están en el secreto de cómo se mueven las campañas de Prensa y Radio, saben perfectamente que la Prensa y la Radio del mundo viren bajo la dictadura tiránica de sus propietarios. Dienen lo que esta propiedad quiere y callan lo que al interés o a la pasión del propietario molesta.»

Es va quedar, aparentment, tan tranquil, Taní, com s'hí quedava a mesura que Rajat de Hitler i Mussolini li permetia d'anar nutrant els diaris de les ciutats que ocupava durant la guerra.

Es per això que a Barcelona, per exemple, només es veien sis diaris. Però tot hom tingui una informació més àmplia, verídica i sense eis inconvenients que Franco assenyala.

Es, tanmateix, burlar-se del mort i de qui el veïlla en una ciutat en la qual Lluís de Galinsoga apleix els directius dels propietaris d'habans. I qui diu Barcelona, diu tot Espanya, on hi ha un Galinsoga a cada capital de província.

Evidentment no descobrim res de nou, però constatem el fet que Franco, igual que totes les bagasses de la història, sent de vegades la necessitat de parlar d'allò que no té, prova evident també que se sent un delinqüent, malgrat que és un sinistre crim. Attribuir i pesa de relleu en altres malfactors allò que en el cas és inveterat, que és la raó o una de les raons de la seva existència: la mentida.

La mentida, acompanyada de la unanimitat estranya perquè l'ordre públic tingui aparences de tranquil·litat.

En un país en el qual ja moridassa l'excepte de la falanjà, que rebenta de tipa i parla pels desossos—, Franco li ofereix números còmics com aquest de la mala premsa que corre pel món.

«Ustedes los periodistas, que están en el secreto de cómo se mueven las campañas de Prensa y Radio, saben perfectamente que la Prensa y la Radio del mundo viren bajo la dictadura tiránica de sus propietarios. Dienen lo que esta propiedad quiere y callan lo que al interés o a la pasión del propietario molesta.»

Es va quedar, aparentment, tan tranquil, Taní, com s'hí quedava a mesura que Rajat de Hitler i Mussolini li permetia d'anar nutrant els diaris de les ciutats que ocupava durant la guerra.

Es per això que a Barcelona, per exemple, només es veien sis diaris. Però tot hom tingui una informació més àmplia, verídica i sense eis inconvenients que Franco assenyala.

Es, tanmateix, burlar-se del mort i de qui el veïlla en una ciutat en la qual Lluís de Galinsoga apleix els directius dels propietaris d'habans. I qui diu Barcelona, diu tot Espanya, on hi ha un Galinsoga a cada capital de província.

Evidentment no descobrim res de nou, però constatem el fet que Franco, igual que totes les bagasses de la història, sent de vegades la necessitat de parlar d'allò que no té, prova evident també que se sent un delinqüent, malgrat que és un sinistre crim. Attribuir i pesa de relleu en altres malfactors allò que en el cas és inveterat, que és la raó o una de les raons de la seva existència: la mentida.

La mentida, acompanyada de la unanimitat estranya perquè l'ordre públic tingui aparences de tranquil·litat.

En un país en el qual ja moridassa l'excepte de la falanjà, que rebenta de tipa i parla pels desossos—, Franco li ofereix números còmics com aquest de la mala premsa que corre pel món.

«Ustedes los periodistas, que están en el secreto de cómo se mueven las campañas de Prensa y Radio, saben perfectamente que la Prensa y la Radio del mundo viren bajo la dictadura tiránica de sus propietarios. Dienen lo que esta propiedad quiere y callan lo que al interés o a la pasión del propietario molesta.»

Es va quedar, aparentment, tan tranquil, Taní, com s'hí quedava a mesura que Rajat de Hitler i Mussolini li permetia d'anar nutrant els diaris de les ciutats que ocupava durant la guerra.

Es per això que a Barcelona, per exemple, només es veien sis diaris. Però tot hom tingui una informació més àmplia, verídica i sense eis inconvenients que Franco assenyala.

Es, tanmateix, burlar-se del mort i de qui el veïlla en una ciutat en la qual Lluís de Galinsoga apleix els directius dels propietaris d'habans. I qui diu Barcelona, diu tot Espanya, on hi ha un Galinsoga a cada capital de província.

Evidentment no descobrim res de nou, però constatem el fet que Franco, igual que totes les bagasses de la història, sent de vegades la necessitat de parlar d'allò que no té, prova evident també que se sent un delinqüent, malgrat que és un sinistre crim. Attribuir i pesa de relleu en altres malfactors allò que en el cas és inveterat, que és la raó o una de les raons de la seva existència: la mentida.

La mentida, acompanyada de la unanimitat estranya perquè l'ordre públic tingui aparences de tranquil·litat.

En un país en el qual ja moridassa l'excepte de la falanjà, que rebenta de tipa i parla pels desossos—, Franco li ofereix números còmics com aquest de la mala premsa que corre pel món.

«Ustedes los periodistas, que están en el secreto de cómo se mueven las campañas de Prensa y Radio, saben perfectamente que la Prensa y la Radio del mundo viren bajo la dictadura tiránica de sus propietarios. Dienen lo que esta propiedad quiere y callan lo que al interés o a la pasión del propietario molesta.»

Es va quedar, aparentment, tan tranquil, Taní, com s'hí quedava a mesura que Rajat de Hitler i Mussolini li permetia d'anar nutrant els diaris de les ciutats que ocupava durant la guerra.

Es per això que a Barcelona, per exemple, només es veien sis diaris. Però tot hom tingui una informació més àmplia, verídica i sense eis inconvenients que Franco assenyala.

Es, tanmateix, burlar-se del mort i de qui el veïlla en una ciutat en la qual Lluís de Galinsoga apleix els directius dels propietaris d'habans. I qui diu Barcelona, diu tot Espanya, on hi ha un Galinsoga a cada capital de província.

Com si, ultra la seva, la premsa més venal, la dels tristíssims senyors tria i sense honor, la que fabrica sense finalment estals d'opinió contra els eis interessos d'un país i contra els grossos capitalistes perquè no hi ha ajuda amb les seves campanyes o els seus silencis a què Franco continuï al poder.

El que ocorre, però, gràcies a l'hostilitat cada cop més activa de l'home poble, que malgrat que les mentides de la premsa franquista no han aconseguit ni arribar a aturir-lo, ni a fer-lo internacional de les masses i a fer-lo mífista per un clam reprobatori que s'ha saltat per damunt dels fabricants de Franco.

Es aqlesia la mare dels oves.

El 18 de juliol franquista

Una commemoració magra i ensopida

Un dels nostres lectors, davant el nostre silenci, es preguntava si aquest any la falanjà no ha celebrat l'aniversari de l'inici de l'horrible tragèdia que encara dura al nostre país. El 18 de juliol, del cantó feixista, s'ha celebrat, però en tot el país, un dia de llibertat, s'ha celebrat, s'ha celebrat, dispersat no pocs dels seus membres que es barallen entre ells.

El 18 de juliol d'aquest any ha estat, doncs, magre i no gaire alegre i patètic general i dels Govern Civils amb llurs confós l'Estad amb patums que interessos, és a dir aquells per als quals el patrimoni passa davant de la Patria. Aquesta desfada d'estraperlistes amb falanxa de general o sense, i mitja dotzena d'articles de circumstàncies a la promesa és tot el que la Falange ha gosat sortir als onze anys d'haver-se lirat al carrer per secundar els plans de Hitler.

La traca que tanca sempre totes les festes, ha anat a càrrec del propi botxí març del «vegeu» no ha estat de declaracions publicades a «Arriba» i no cal dir, reproduïdes a tot Espanya, perquè tothom s'assabentés de la veritat del referèndum, tan «esclaiant» i «net» com les de les armes «spanyoles» llavors del 1939.

I ha estat tot. És obvi de registrar que el pinyol el constituïa la satisfacció del «Candide» de veure que «spanyonya» està amb ell, satisfacció «spanyonya» i amandada amb l'eterna «spanyonya» enfadada de l'anticomunisme, per millor fer passar l'avariada mercedaria hileriana segons la qual no existeix altra disjuntiva que ell o el comunisme.

La migrada commemoració d'aquest darrer 18 de juliol prova, però, que n'hi ha una altra, l'exacta, la de veritat: la d'ell o la democràcia, la republicana.

Es el dilema que s'han plantejat sempre els pobles hispànics, enemics dels pobles que mai.

Es per això que aquest 18 de juliol ha estat tan magre i ensopid com els assassinis i els lladres de la nostra patria.

«Ustedes los periodistas, que están en el secreto de cómo se mueven las campañas de Prensa y Radio, saben perfectamente que la Prensa y la Radio del mundo viren bajo la dictadura tiránica de sus propietarios. Dienen lo que esta propiedad quiere y callan lo que al interés o a la pasión del propietario molesta.»

Es va quedar, aparentment, tan tranquil, Taní, com s'hí quedava a mesura que Rajat de Hitler i Mussolini li permetia d'anar nutrant els diaris de les ciutats que ocupava durant la guerra.

Es per això que a Barcelona, per exemple, només es veien sis diaris. Però tot hom tingui una informació més àmplia, verídica i sense eis inconvenients que Franco assenyala.

Es, tanmateix, burlar-se del mort i de qui el veïlla en una ciutat en la qual Lluís de Galinsoga apleix els directius dels propietaris d'habans. I qui diu Barcelona, diu tot Espanya, on hi ha un Galinsoga a cada capital de província.

Evidentment no descobrim res de nou, però constatem el fet que Franco, igual que totes les bagasses de la història, sent de vegades la necessitat de parlar d'allò que no té, prova evident també que se sent un delinqüent, malgrat que és un sinistre crim. Attribuir i pesa de relleu en altres malfactors allò que en el cas és inveterat, que és la raó o una de les raons de la seva existència: la mentida.

La mentida, acompanyada de la unanimitat estranya perquè l'ordre públic tingui aparences de tranquil·litat.

En un país en el qual ja moridassa l'excepte de la falanjà, que rebenta de tipa i parla pels desossos—, Franco li ofereix números còmics com aquest de la mala premsa que corre pel món.

«Ustedes los periodistas, que están en el secreto de cómo se mueven las campañas de Prensa y Radio, saben perfectamente que la Prensa y la Radio del mundo viren bajo la dictadura tiránica de sus propietarios. Dienen lo que esta propiedad quiere y callan lo que al interés o a la pasión del propietario molesta.»

Es va quedar, aparentment, tan tranquil, Taní, com s'hí quedava a mesura que Rajat de Hitler i Mussolini li permetia d'anar nutrant els diaris de les ciutats que ocupava durant la guerra.

Es per això que a Barcelona, per exemple, només es veien sis diaris. Però tot hom tingui una informació més àmplia, verídica i sense eis inconvenients que Franco assenyala.

Es, tanmateix, burlar-se del mort i de qui el veïlla en una ciutat en la qual Lluís de Galinsoga apleix els directius dels propietaris d'habans. I qui diu Barcelona, diu tot Espanya, on hi ha un Galinsoga a cada capital de província.

Evidentment no descobrim res de nou, però constatem el fet que Franco, igual que totes les bagasses de la història, sent de vegades la necessitat de parlar d'allò que no té, prova evident també que se sent un delinqüent, malgrat que és un sinistre crim. Attribuir i pesa de relleu en altres malfactors allò que en el cas és inveterat, que és la raó o una de les raons de la seva existència: la mentida.

La mentida, acompanyada de la unanimitat estranya perquè l'ordre públic tingui aparences de tranquil·litat.

En un país en el qual ja moridassa l'excepte de la falanjà, que rebenta de tipa i parla pels desossos—, Franco li ofereix números còmics com aquest de la mala premsa que corre pel món.

«Ustedes los periodistas, que están en el secreto de cómo se mueven las campañas de Prensa y Radio, saben perfectamente que la Prensa y la Radio del mundo viren bajo la dictadura tiránica de sus propietarios. Dienen lo que esta propiedad quiere y callan lo que al interés o a la pasión del propietario molesta.»

Es va quedar, aparentment, tan tranquil, Taní, com s'hí quedava a mesura que Rajat de Hitler i Mussolini li permetia d'anar nutrant els diaris de les ciutats que ocupava durant la guerra.

Es per això que a Barcelona, per exemple, només es veien sis diaris. Però tot hom tingui una informació més àmplia, verídica i sense eis inconvenients que Franco assenyala.

Es, tanmateix, burlar-se del mort i de qui el veïlla en una ciutat en la qual Lluís de Galinsoga apleix els directius dels propietaris d'habans. I qui diu Barcelona, diu tot Espanya, on hi ha un Galinsoga a cada capital de província.

Evidentment no descobrim res de nou, però constatem el fet que Franco, igual que totes les bagasses de la història, sent de vegades la necessitat de parlar d'allò que no té, prova evident també que se sent un delinqüent, malgrat que és un sinistre crim. Attribuir i pesa de relleu en altres malfactors allò que en el cas és inveterat, que és la raó o una de les raons de la seva existència: la mentida.

La mentida, acompanyada de la unanimitat estranya perquè l'ordre públic tingui aparences de tranquil·litat.

En un país en el qual ja moridassa l'excepte de la falanjà, que rebenta de tipa i parla pels desossos—, Franco li ofereix números còmics com aquest de la mala premsa que corre pel món.

FRANCO TE A PRESIDIR 113.970 PATRIOTES

Franco sent damunt d'ell els efectes de la preocupació i de l'agitació que existeix en el nostre país i internacionalment. Preocupació i agitació produïdes pel règim repressiu i terrorista de Falange.

Sovint Franco es veu capaç a utilitzar els seus mitjans de propaganda per fer declaracions en l'intent de falsejar, amb mentides i negatives, la dramàtica realitat a la qual han de plantar cara els patriotes republicans i antifranquistes dels pobles hispànics.

Ara ha tocat el torn al falangista que fa de director general de presons, Aylagas, de sortir a explicar el cens de presos que convé al govern franquista donar a conèixer.

Segons aquest personatge el cens total de la població empresonada a l'Espanya de Franco és de 40.500, els quals distribuïts de la següent manera: Dotze mil aproximadament per delictes lleus; quatre mil per delictes de rebel·lió amb vessament de sang i la resta per delictes considerats intermedis.

Fins ací les declaracions del director general de presons. La realitat, però, és una altra.

«Tenim a les nostres mans una ESTADÍSTICA OFICIAL I CONFIDENCIAL que desmenteix en forma adequada aquelles declaracions. Aquesta ESTADÍSTICA és de la pròpia Direcció General de Presons, en la qual, com hom pot veure, determina la població penal existent a l'Espanya de Franco el dia 31 de juliol pròximament. Diu així: